

Sygn. akt II UK 316/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku J.W.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z odwołania J.W. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej, oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 9 października 2009 r.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacją zaskarżył J.W.. Wyrokiem z dnia 20 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 maja 2014 r. w części i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, w ten sposób, że okresy służby od dnia 4 września 1967 r. do dnia 20 lipca 1968 r. oraz od dnia 1 sierpnia 1972 r. do dnia 15 sierpnia 1972 r. winny być liczone wskaźnikiem po 2,6% podstawy wymiaru, zaś w pozostałym

zakresie apelację oddalił.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną, w części oddalającej jego apelację (pkt II). Skargę oparto na naruszeniu prawa materialnego, to jest art. 15b ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm., dalej ustawa o zaopatrzeniu funkcjonariuszy).

Skarga kasacyjna zawierała równocześnie wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.); nadto w ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające wykładni przepisu art. 15b ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy, a mianowicie, czy dla zastosowania korzystniejszego przelicznika, o którym mowa w przywołanym przepisie, mają znaczenie pobudki, jakimi kierował się funkcjonariusz udzielający pomocy osobom i organizacjom działającym na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, w szczególności czy pomoc tę dyskwalifikują względy rodzinne czy towarzyskie, z powodu których funkcjonariusz udzielał tej pomocy wyżej wymienionym osobom, a nadto, czy udzielający wsparcia i pomocy funkcjonariusz musiał wstąpić w struktury organizacji działającej na rzecz niepodległości Państwa Polskiego i aktywnie brać udział w jej działalności, czy też jego udział mógł sprowadzać się do pomocy i wsparcia osobom biorącym udział w działalności opozycyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Warunkiem dopuszczenia do merytorycznego rozpoznania skargi jest wykazanie przez skarżącego jednej z przesłanek, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na dwie z nich, a mianowicie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wstępnie ujawnia się obowiązek zwrócenia uwagi, że wybór dwóch podstaw przysądu jest oczywiście możliwy, o ile obie podstawy wzajemnie się nie wykluczają. Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego różni się od przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być jednocześnie istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością” oraz klasyfikować się w płaszczyźnie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, czyli kwestii widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności dokonania pogłębionej interpretacji przepisów prawa. Z tego względu jedna z wybranych przesłanek jest wadliwa. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania koncentruje się w przedmiocie „istotnego zagadnienia prawnego”. Stąd i argumentacja Sądu może jedynie odnieść się do wskazanego problemu. O oczywistej zasadności skargi nie można mówić tylko dlatego, że wynik procesu nie jest satysfakcjonujący dla skarżącego.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie nie stanowi problemu prawnego wymagającego wykładni Sądu Najwyższego. Za takim wnioskiem przemawiają dwa argumenty. Po pierwsze, poruszane zagadnienie dotyczy odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego przez Sądy orzekające w sprawie. Tymczasem Sąd Najwyższy jako sąd prawa, jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Po drugie, kontekst wykładni art. 15b ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy stanowił już przedmiot wypowiedzi Sądu Najwyższego. Przede wszystkim należy odwołać się do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 14 grudnia 2016 r., II UK 497/15 (LEX nr 2191454), zgodnie z którym przepis art. 15b ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy odnosi się do współpracy funkcjonariusza podczas i w związku z wykonywaną służbą w aparacie bezpieczeństwa. Z tych względów do współpracy z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w rozumieniu powyższego przepisu nie można zaliczyć doraźnych, jednostkowych działań w interesie osób represjonowanych czy tego samego charakteru aktów obywatelskiego sprzeciwu

wobec państwa totalitarnego, jeśli jednocześnie (niezależnie i równolegle) cała aktywność zawodowa danej osoby wprzęgnięta była w aparat represji skierowanej przeciwko działaczom opozycji niepodległościowej. Co więcej, mając na względzie aksjologiczno-moralną ocenę, pełnienie służby w interesie państwa totalitarnego mimo kontestowania jego ustroju (jeśli rzeczywiście doraźne działania wpływały z pobudek ideologicznych, a nie pragmatycznych), wskazuje na daleko posunięty oportunizm. Trudno zaś uznać, aby taką właśnie postawę premiował ustawodawca w omawianym przepisie. Przywołana teza stanowi mianownik ustalonych w sprawie okoliczności, które w pisemnych motywach zaprezentował Sąd Apelacyjny. Jednocześnie nie ma innych (nowych) podstaw, by w obrębie tej samej strefy problemu konstruować tożsame zagadnienia. Wszak wielorakość stanów faktycznych jaka może mieć miejsce, nie otwiera drogi by w każdej z nich pojawiało się nowe istotne zagadnienie prawne, co do pojęcia którego dorobek judykatury jest bogaty (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.